

SZENTESI LAP.

VEGYESTARTALMU HETILAP.

<p>E lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőséghez, a pénzküldemények a kiadóhivatalhoz intézendők.</p> <p>Előfizetési árak:</p> <p>Egész évre 4 frt. Fél évre 2 frt. Negyed évre 1 frt.</p>	<p>HIRDETÉSI ÁRAK:</p> <p>A három hasábra terjedő petitorsért egyszeri hirdetésnél 18 kr., a két hasábosért 12 kr., egy hasábosért 6 kr. számítatik.</p> <p>Bélyegdíj minden egyes beíratástól 30 kr.</p>	<p>Megjelen e lap betenkint vasárnap egy iven.</p> <p>A „Nyíltér“ben a háromhasábos petitors igtatási díjs 15 kr. o. é.</p>
---	--	---

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS

„SZENTESI LAP“
ötödik évfolyamának III. negyedére.

Elmondhatjuk e lapról, hogy fennállása óta sokan törekedtek elnémitására, tönkre tételére; de azért fennáll, megerősödött, és szívesen látott vendége, sőt kedvelt barátja lett közönségünknek.

Küzdelmek nélkül mitsem ér az élet! Megküzdöttünk becsületesen; sikert, s néha diadalt is arattunk; mert nem kerestük magunk, nem anyagi hasznunkat; hanem, mert közönségünk, városunk érdeke, jobb léte lebegett szemünk előtt.

Irányunkat nem fogjuk változtatni. Szelemben a régiak maradunk; a szerkesztőséget legközelebb ért viszonyok, alkalmat nyújtanak, hogy a lap tartalmát dúsabbá, változatosabbá tehetjük.

Nem lankadunk; — menten minden mellék tekintettől, nyíltan, bátran és függetlenül fogjuk ezután is kifejteni nézeteinket.

A haza és nagy világ eseményei felől — mennyire szűk terünk engedi — mindenkor értesíteni fogjuk olvasóinkat; tárczánk szív nemestítő olvasmányokat tartalmazand. **„TÖMJÉN“** című humorisztikus mellék lapunkkal pedig ez évnegyedben néhányszor kedveskedni fogunk olvasóinknak.

Bizalommal kérjük előfizetőinket, kiknek előfizetésük lejárt, hogy azt megújítani sziveskedjenek.

Előfizetési díj:

Egész évre 4 forint.
Fél évre 2 forint.
Negyed évre 1 forint.

Választási i vad.

Izgalmas, zajos idöket élünk; jelölt, program, dictio, „éljen“ és „le vele“ záporosóként hull, mint sehol a földgömbön másutt, s annyi bizonyos, hogy ha szóval lehetne hazát menteni, azóta nemcsak a magunkét mentettük volna már meg régen mindenféle ellenségtől: muszkától, némettől, tüztől, víztől, haza-bölesektől, jégesőtől, cserebogártól, sőt még a másokét is mentesítettük volna, már t. i. a magunk számára, s most nemzetünk minden tagja legalább is követjelölt volna, ki Tombuktuban, ki Mexicóban, ki Csukiszakában, ki hol. No de hát csak így is megvagyunk: a követségre aspirálók, mély bölcsességet (sokszor feltalálhatlanul) rejtő beszédeitől zeng a hon, Kárpátoktól Adriáig, a malmok alatt stb. apróbb (de azért nem kevésbé nagyra termett) honfiak szóözöne ostromolja a bölcsességben kevésbé eleresztettek elméit, ömlik az argumentum, a keményebb agyakkhoz idomítva, néha sinóros tölgyfa képeben is; olló, dikics, gyalu s más tisztes szerszám sarokba költözött, mert hiába! a hazát meg kell menteni; már pedig természetes, hogy ezt csak az teheti, a ki a honmentési titkot bírja; ezt a bölesek követ pedig még természetesebben mindenki a zsebében hiszi ienni, s ki tehet róla, ha még legeslegtermészetesebb, hogy e világosságot csak senki sem rejtheti véka alá, hanem előáll, hallgatót fog magának, s tudományát ékes vagy éktelen dictióban a haza oltárára teszi. S jaj annak, a ki még kétkedni is merészkednék!

De hagyján! Azt már rég tudjuk, hogy Árpád sarjának minden tagja egy-egy fiók Demosthenes, hogy az elzengetett „lelkes.“ „eszmedús,“ „nagyszerű“ s más e féle dictiók, pro-

grammok stb. lenyomatából Sir Humbugsou et Comp. amerikai pánczél-papapír hajógyára rég óta egy pompás flottát állított volna elő számunkra, mely alá csinos kis tenger is csapódott volna le csak azokból a beszédecskékből, melyekre a kaján kritika rá fogta, hogy vizenyösök, — de mikor még a szent város fiai is cserben hagyják Merkurt és Fortunát, hogy honmentő eszméket egymásban beszélhessék: ez már több kettőnél. A Lloyd bámultában némán terpeszkedik szét, tapasztalván, hogy most senki sem nézi a Terézvárosiak közül a „Börsenbericht“-eket, hogy nem kiált ganefet és schwindlert, ha esnek az aktiák; hanem igen is kézzel-lábbal olvassa mindenki a Wahlbewegungokat, s elfojtott lélekzettel vizsgálja, hogy a Falkianer és Hornisten mit mit mivelnek, s ha a lelkes buvár, ki történetesen „Falkist“ észreveszi, hogy a Hornisten valami csinyt követek el pártja ellen: dühösen szakítja ketté a tisztes Leibjournalt s Mord-ot és zu Hilffé-t kiált — s megforditva. Ha vizitet tesz egyik a másikkal, így mutatja be magát: ich bin der Hornist vagy Falkist X. — Bravó! tör ki örömtelten a másik: bin ach einer, és így tovább.

A csendes vérű munkás német is ott a pesti városban végkép elfelejti most az „oh du lieber Augustin“-t és Höher Pétert; porosz-francia háboru ütött ki köztük s annyit éltetik követjelölt-jüket Jókait és Steigert, annyit dictióznak, gyűléskéznek, hogy még utóljára megtanulnak magyarily. Herman ivadéka is hát: „nagyot iszik a hazáért s felsivit: — Kellner! noch a Krig!“

Mondani sem kell, hogy a vidéki levelezőkre arany idök járnak. Máskor hány tollat kell keserves fejtörések közt szét ragnia egyiknek másiknak, míg egy 6 soros vidéki levelet összeüt;

T Á R C Z A.

Az örült nő.

— Egy fehér barát emlékirataiból. —
(H. C. után.)
(Folytatás)

„Főtisztelendőségem nagyon sokat vár tőlem,“ szoltam nagy alázattal, „pedig úgy hiszem, én, ki oly békés körben neveltettem inkább türésre, szenvedésre, hogysem küzdelmekre s hódításokra vagyok hivatva.“

„Nemcsak az erősek győznek, hanem az ügyesek is,“ válaszolt, „szeretem az alázatosságot, az engedelmességet, ez a papnak legfőbb fegyvere; de e mellett ne legyen félnék; bátran szálljon szembe a világgal, bízzék az Isten segedelmébe, és ha győzelmet aratott, vonuljon vissza az alázatosság védje alá, áldva az Istent, ki általa cselekedett. A mi szűk, homályos cseláinkból áradt szét a tudomány világa, s ime a tudományok, melyeket mi terjesztettünk elragadták tőlünk a hatalmat. Mig összetartók voltunk; erősek valánk; mióta visszavonás, kis lelkűség, gondtalanság szétzilált bennünket, a világ legyőzött minket. Mig az egyház népek és fejedelmek felett uralkodott, szép rendben ment minden; de a papság jogait s hatalmát könnyelműen s lassankint kisiklani engedte kezeiből; az ur keményen büntette e miatt, sokat kell az egyháznak szenvednie; mindazáltal ujjá születésének eljövend órája a Phoenix madárként felemelkedni fog hamvaiból, s a hármaskorona még visszahódítandja a világot, uralkodni fog, uralkodnia kell, hogy áldást hozzon a népeknek, hogy Isten dicsősége mind nagyobbá legyen e földön.“

„Főtisztelendőségem tehát reményli, hogy beteljesül a jövendölés, mely szerint egy pástor leend és egy nyáj?“ kérdém szerényen.

„Bizton hiszem!“ szolt ünnepélyes hangon; „Erre kell törekednünk, ez a mi feladatunk. Szenteld magadat az egyháznak, és az emberiségnek. Csak az egyház teheti boldoggá az emberiséget. — Áldjad az urat, ki elragadta tőled szülőidet, áldjad őt, hogy testvéreid, rokonaid nincsennek; hogy mi sem lánczol a földhöz; — egészen az anyaszentegyházé lehetsz, s ha sejtellem nem csal, hatalmas oszlopává leendesz a hitnek; — törekedj tehát fény és hatalom után, hogy felhasználhasd azt szent hitünk dicsőségére, az emberiség üdvére.“

Némán hallgattam e férfiu, szavai nem indítottak meg, de gondolkozóvá tettek. Az üdvözítő azt tanította: hogy országa nem e világból való; e kegyes férfiu itt arról beszélt, hogy csak az egyház uralkodása alatt lehet boldoggá a világ.

Hosszasb szünet után így folytató Quirin: „Azt mondtam, szerencséd, hogy a rokonság lánczai nem kötnek a világhoz, elbeszéltem neked, mily szép győzelmet vívott ki egy erős hitű férfiu a vérrokonság hatalma felett. — Bernadotti bibornok könnyelmű életet élt ifju korában, bűnös szerelmének egy fiu lett gyümölcse. Megbánta bűnös tettét, az egyház megbocsájtá vétkét s kegyelmébe visszafogadta; — a bűn magzata eltűnt szemei elől. — Bernadotti kegyessége, buzgalma folytán lépcsőről lépcsőre mind fellebb haladt, végre ferrarai püspökké lett. Történt, hogy egy ifju nemes, ki ellenfelét párbajban megölte, az igazságszolgáltatás kezei közé esett, halálra ítéltetett. Bako keze alatt volt életét bevégzendő, ekkor eszébe jutott, hogy anyja halálos ágyán, lepecsételt iratot adott át neki, azon utasítással, hogy ha valamikor nagy veszélyben forog, szolgáltassa Bernadotti püspök kezeihez. Ez megtörtént, a püspök feltörte a pecsétet, a levél azt álta tudtára, hogy annak tulajdonosa az ő fia! — Külömbféle érzelmek keltek a kegyes férfiu szívében, szegyen-

és megbánás küzdelemre kelt keblében az atyai szeretettel. — Ingadozott. Ohajtotta látni bűnének szülöttét, hisz az egyuttal szerelmének is szülötte volt; — az ő közbenjárása, az ő vallomása megmenthette a fiu életét. Maga elé vezetett, felösmerte az ifju arczában saját vonásait, a vér hatalma már már diadal-maskodott rajta, már feléje akart rohanni, hogy megölelje gyermekét; — ekkor egy futár érkezik Rómából, a pápa levelét hozván, mely szerint Bernadotti püspök, szent és kegyes élete miatt bibornoki rangra emeltetett. — Nehéz volt a választás, a bibor egy felöl, más felöl fiának élete; ha ezt fiától elősméri, a keletkező botrány megfosztja őt a bibortól. Egy perczig habozott, köny rezgett szemében, megemlékezett az egyházzól és magasztos hivatásáról. A püspök diadal-maskodott az apa felett. Elfordult, a verekedő ifja egy óra mulva a hóhér bárdja alatt vézett el. — Bernadotti diadallal fogadtatott Rómában, hol hálásan csókolt meg a szent atya lábait. Hosszu idökön át erős támaszlopa volt a pápai székeknek, emléket ma is áldja az egyház, a párbaj vívót elfeledé a világ.“

Megborzadtam, Quirin beszédének e váratlan fordulata nehéz sohajt csalt ajkaimra, — ő fenyegetőleg tekintett reám éles szemeivel.

„Nagy lelkek“ szolt „nagy dolgokra képesek. — Nem mindeniben oly erős a hit, mint miö ez istenfélő férfuban volt; — más engedett volna szive hajlamának, szemelöl tévesztette volna az egyház üdvét, és mélyen vétkezett volna. — Bernadotti a jobbik részt választotta. Reményilem, hogy te is, ha egészen az egyházé leendesz, ha azon vonzalom, mely most még gyámatyáidhoz, jóltevődhöz füz szétfoszlik, reményilem, hogy e is felösmered hivatásodat. Most menj fiam, még imádkozni akarok, — elmélkedj szavaim felett. Én javadat óhajtom, látom, hogy választottja vagy — oh! bár szép reményeim meg ne szegyenülne. — Menj

— hogyne! olyan meddő időben, midőn kor-
szakot alkotó esemény, ha Yffy Adolár nagy
jövőjü ifju eljegyzi a bájokban gazdag Xffy
Prudentiát, ha valahol egy 4 fejú borju születik
s mily öröm azután ha e világra szóló dolgok-
ból összefonva, végre megszületik a levél; mily
tulvilági örömmel czimeztetik egyik vagy másik
tekintetes szerkesztőséghez; mily büszkeségtől da-
gadó kebellet rohan az ifju koszorús író művé-
vel a papékhoz, jegyzőkhöz, ispányékhöz stb.
véghetetlen önérettel felolvasni a kisasszonyok-
nak a páratlan eszmécsüleményt, — hát még az-
után az édes-kinos várakozás, remény és félelem:
nem vesz-e el a postán? fogják-e közölni? nem
fog-e ellene czáfolat beküldetni, hogy a borjunak
nem 4 feje, hanem 4 lába volt, hogy az volta-
képen nem is borju, hanem csikó volt stb. Jaj!
bizony csak nehéz is nagy embernek lenni. De
hát mit tehet róla szegény levelező! ha ő annak
született! s mi lenne a világból, ha ő a tudosi-
tászat teréről visszalépne?! — Nem, soha! Csak
küzdjünk, küzdjünk! S ő küzd és — temérdek
tollat összerág.

Most azonban! születethet most 15 fejú veréb
is, eljegyezhet most 100 parlagi Adonis ugyan-
annyi bájos Dolorest, Ingeborgot és Eulaliát: oda
sem hederit annak senki, van annál érdekesebb
dolog is: Eldorádóban élnek ez idő szerint a
levelezők. Párt-gyűlések, program-beszédek stb.
— Háladosat mező.

Azután! ilyenkor más szemüvegen szokás
nézni, mint rendes időben; ilyenkor csak nagyon
szerény levelező lát egy helyett 10-et, az élle-
mesebb 20-at 30-at is lát ott, a hol egy sincs;
2 szál lovas „diszes 200 tagból álló banderium“
nak lát; a lovak persze — még ha tegnap vizet
hordtak is: egytől-egyig Al-Borák egyenes utó-
dai. Hát még a banderisták, hah! Hát még a
kocsik, ah! „mint sötét felleg, midőn vészterhes
. . . stb. itt már egy kis költői hasonlatra is
pompás tér nyílik. Aztán a néptömeg?! Xerxes
hada hozzá képest egy kápláralja cserepárrá zsü-
gorodik össze. Ha valaki a korcsmából kibuk-
tában eltalálja kurjantani magát: perczekig tartó,
szünni nem akaró, lelkes éljenzés; látszik, hogy
népünk végre belátta, hogy . . . stb. Hát még
a virágosó, melylyel a bájos delhölgyek a pá-
ratlan jelöltet a szó teljes értelmében elboríták,
ugy hogy ha az éber tűzörtség jelen nincs, a
nagy férfiú menthetetlenül a virágözönbe ful,
a derék férfiaknak csak nagy önfeláldozással sike-
rült végre a hasonlíthatatlant eme virág sauce-

ból kirántani. Midőn aztán elkezdett beszélni,
oh, minő bölcsesség, rejtett nagyság jött napvi-
lágra, mily roppant olvasottság mily beható ta-
nulmányozása legnagyobb férfainknak: a „Napló“
s más lapok vezércikk íróinak, löcsei kalendá-
riumnak s hasonló nagyszerű műveknek. Ah!
Oh! Ah! Lelkesültségükben még az egek csa-
tornái is megnyilatkoznak. A jelölt megválasz-
tatása sokkal több mint bizonyos. Az ellenpárt
erőködése nevésséges. Tegnapelőtt is nagy gyű-
lést hirdettek, megelőzőleg roppant pressiót, ete-
tést, ittattást fejtve ki, hogy a népet egérrágra
zászlók alá csábíthassák, azonban mind ennek
daczára a gyűlésen megjelentek: egyen, mond
1 szálan! Oriási fiascói! S ezek is a hányan vol-
tak annyi jelöltet állítottak, végre össze vere-
kedtek s közülök vagy 50-en maradtak nehéz
sebesülten a gyűlés színhelyén. Megjegyzendő,
eméz 1 emberből álló gyűlés tagjai közt, nem
volt egy szavazó sem, sőt a kik voltak is, egy-
től-egyig bűnvádi kereset alatt állanak, kivéve
2-t, no de ezek meg az egyik sánta és veres,
a másik pedig a fél fülére nagyot hall. Tegnap
hozták be követjelöltjüket, egy rozzant, egy lo-
vas taligán (a ló kiadta fele uton párját) a
kiséret egy fél lovasból állott, ez volt a bande-
rium, és 2 meszelőkötő cigány asszonyból kik
épen a helységbe szándékoztak.

Mit szóljunk az újságírókról s azok külön-
féle fajairól: a hírlapírók, journalisták és schor-
nalist-ekről, ugy élnek most mint hal a vízben,
melyet a szerencsés véletlen az apadni kezdő
kubik gödörből a Tiszába dobott. Útheti most
felülük a hő Carlost meg a másikat, ha az egész
Hispaniát levájják se bánja egy sem; fontosabb
esemény most annál, ha itt-ott a tót atyafiak
szétverik egymás fátylásait.

Egy szóval lelkesedés, éljen, program szó-
ár, vidéki levél s más hasonló nem hiányzik,
ugy hogy ha a közelgő sáskák elriadnak, csak
is ennek lehet köszönni.

És ez mind szép s nagyon örvendetes do-
log; a mely népek minden rétege így érdek-
lődik a közhaza sorsa iránt: annak jövője van
a kinövéseket majd lecsiszolja a valódi művelt-
ség apránként, csak aztán ne kizárólag az él-
jen-ek mellett maradjunk, mert ha sok tenni
való vár még reánk a mit szóbeszéddel el nem
ütünk.

No de beszéljenek erről annak idejében
mások, mi pedig addig is cselekedjünk meg azt,
hogy legyünk türellemmel a mások véleménye

iránt, hiszen a szándék itt is, ott is jó, mindenek
felett pedig ne vigyük ki a politikát a közélet-
be, ne engedjük a meggyőződést párt dühvé
fajulni, mert az mindig a közjólétben bosszulja
meg magát, még pedig úgy, hogy azt 100 ban-
derium sem üti helyre sem egy propeller pro-
gramm. Eltessük hát jelölteinket, álljunk elveink
mellett, csak egymást ne bántssuk, s az ország
dolgain kívül, lássunk a magunk dolgai után
is, így aztán nem csak a jelöltek tognak sokáig
élni, hanem a — haza is. Pajzán.

Czepléd 1875. Junius 22 én.

Tisztelt barátom!

Városunk tegnapelőtt (vasárnap) nagyszerű ün-
nepélyt ült Simonyi Ernő szeretve tisztelt követ-
jelöltünk mulatott körünkben. Megírom ez innepélyt,
mert — mint tudom — Simonyi Ernő ur önök kép-
viselőjelöltjük is, s így ottani jelvtársainknak e leve-
lemmel örömet vélek szerezhetni.

Mintegy négyezer ember várta a kedves vendé-
get a pálya udvarnál, hová 10 óra tájban érkezett.
Itt a népkör elnöke, és Hoffer k. a. rövid, de szívélyes
szavakkal üdvözölték. Mozsár durrogatások hirdették
a távollevőknek, hogy a hosszú menet megindult
a város felé. Százhusz lovas legényből álló banderium
nyitotta meg a menetet, melyben a városi tanács majd
minden tagja, a dalárda és számos fehérbe öltözött,
kezén koszorút vivő lelkes honleány vett részt. Zene-
szó s harsány éljenzések közt értünk a városba, hol
követjelöltünk az előre elkészített, s virágokkal ékített
emelvényre lépett, hogy elmondja program be-
szédét. Másfél óráig tartott ez, a szívből jött szavak
a szívekhez szóltak, meggyőző érveléseit közhelyes-
lés és dörgő „éljenek“ kísérték.

Simonyi Ernő utáni Dobos János a párt elnöke
lépett a szószékre, rajzolta a nagy hazafinak eddigi
érdemeit s körvonalozván a nagy szerepet, mely je-
löltünkre és a választó polgároknak várakozik, újra
ajánlotta Simonyi Ernőt a választóknak, kik az aján-
latot szünni nem akaró éljenekkel fogadták.

Most diszes társaság következett a népkör helyi-
ségében, melyet ősi szokás szerint lelkes felköszönté-
sek fűszereztek. A jó „örög“ Dobos János köszönté
az első poharat Simonyi Ernőre; — majd Simonyi
szólt meg; magasztalva a legelső magyar ember a
király alkotmányos érzelmeit, ki megkoronázatása óta
a legtervényesebben s alkotmányosabban uralkodik.
Szóltak azután még többen is. Ebéd alatt a kecske-
metiek küldöttsége érkezett meg, kik az általuk is
követjelöltnek felléptetett nagy férfiú üdvözlétére siet-
tek ide.

Az este B. Molnár Sámuel vendégszerető házá-
nál tölt el, a tervezve volt fátylás zenét azonban meg-
hísiította a megeredt záporosó. — Szeretett vendégünk
másnap reggel távozott körünkől. Nem tudom máj-
most meyen tisztelt jelöltünk az önök követe lesz-e

fiam Isten erősítsen meg! Mikor reád haragszom, job-
bitani akarlak; mikor büntetlek, felemelni; — mikor
korhollak, bátorítani akarlak, hogy minél magasabb
egyházi rang után törekedjél. — Mielőtt lefeküdnél,
olvasd el bölcs Salamon „ének énekét“, mely-
ben az Isten által felvilágosított látnok az egyház ha-
talmát, dicsőségét megjövendeli, s annak diadalát láng
szavakban hirdeti.“

Megsókoltam kezeit s szobámba távoztam. Fe-
jem zavart volt, lázas gondolatok és érzelmek válta-
koztak agyamban, szívemben, a távolság; — mely hiva-
tásom és Emmám közt létezett mind nagyobb lelt sze-
meim előtt. — Felütöttem a bibliát olvasni kezdém,
— könyeim hullottak lapjaira; ott álltak e szavak:
„A szeretet erősebb a halálnál!“ hangosan
zokogtam.

V.

Néhány nap mult el.

Délelőt volt az idő, s én a kastély felé ballag-
tam. A domb tetőn nem messze a keresztől, Izsákkal
találkoztam, a gróf kedvenc zsidájával. Hajlott vén
alakja tele volt aggatva különbféle batyukkal és do-
bozokkal. Messziről már levette kopott kalapját kopasz
ősz fejéről.

„Jó reggelt kívánok, főtisztelendő!“ — kiáltott
felém, s midőn közel értünk egymáshoz, kezemet ipar-
kodott megsókolni.

„A kastélyból jössz Izsák?“ kérdém, „nincs bajuk?“

„A kastélyból jövök főtisztelendő, kegyes uram,
— az uraságok egészségesek; a gróffal jó üzletem volt,
biz' Isten, pompás üzlet. Állam-papirokat kell bevált-
tanom, obligatiokat eladnom, holmi apróságokat elin-
teznem, fáradságomért nekem is jut valami belőle. —
Be kell mennem a városba egy csapat szarvasmarhát
kell ott megtekintennem, szállítani fogom báró Ródai
uradalomba, hol a marhavész pusztított. Mikor eljöttem
a kastélyból, Emma comtesse ott állt az erkélyen, és
nagy figyelemmel nézett az országutra. Mindjárt azt
gondoltam magamban, bizonyára főtisztelendő Izidor
urat várja, gyámtestvérét, kivel együtt nekedett fel —“
Szavába vágtam a fecsegőnek, rettegetem a gon-

dolattól, hogy az öreg bepillantott volna lelkem mé-
lyébe; hisz titkomat mindeddig senki sem sejté Emmán
kívül. „Tehát mindig csak üzérkedel“ szóltam moso-
lyogva, „mindig geschäft után látsz! futkosol s fárado-
zol, mint a teherhordó barom, hogy némi nyereséged
legyen. Soha sem törekszel nemesebbre, magasbra.
Izsák! becsületes embernek ismerlek, s azért fájlalom,
hogy mint a többi közönséges lelkek, mindig csak pénz
után vágyódsz; pénz a lelked, pénz az Istened!“

Az öreg levetette batyuit a földre, leörlé verej-
tékét homlokáról, szelid, csak nem fájdalmas pillantást
vetett reám, s szólott: „Izidor uram! akarom mondani
főtisztelendő uram! tudom a mit mondott, nem komo-
lyan mondotta. — Ösmérem a maga szívét, ösmertem
magát, mikor még kis gyermek volt, mikor a kastélyba
jött és senki sem tudta honnan. Tudom, hogy mindig
jámor volt és engedelmes. — A gróf szerette magát,
szerette mint fiát, akarom mondani szerette annyira,
mint Emma comtesse! Emlékezik Izidor ur, mikor 12
éves volt, mikor a kertész fia csúfolódva kiáltotta
utánam: „zsidó! zsidó!“ és sárral hajigált felém. —
Emlékezik, mikor oda sietett s mérgesen megtépte haját,
s megfeddette, mondván: „a tanító ur azt mondá, tisz-
telnél kell az öregeket!“ — Lásza Izidor! akarom mon-
dani főtisztelendő! ezt soh'sem felejttem el. Szegény
zsidó vagyok, de hálaladatos zsidó.“

Egy darabig mindketten hallgattunk. Megszégye-
nülve álltam az öreg előtt, őszintesége megindított. —
Izsák izraelita volt, ezt a véletlen sors hozta magával.
de becsületes, s ez az ő érdeme volt. Igaz, hogy éjjel,
nappal pénz után látott, de nem volt uzsorás, nem volt
csaló. Sok szegénnyel jót tett titokban. Természetes
elmésség, a jó és nemes iránti vonzalom fölül emelte
öt helyzetén. Sajnáltam a jó lelket, ki majd nem el-
gőnyedt az örökös futkosás alatt; azért mondám hozzá
a fennebbieket, most megbántam beszédemet.

„Izidor!“ folytató az öreg, „kérdem magától, tisz-
telik a gazdag zsidót? — Nem! — Kalapot emelnek
előtte, mikor reá vannak szorulva; de a magas társa-
ságokban nem szenvedik, tanácsnok, bíró, nem lesz
belőle; — miért? — mert zsidó! — Ha már a gazdag

zsidóval így bánnak; fogják-e becsülni a szegény zsi-
dót, kinek pénze nincs? Megvetik; — a keresztények
csak fél embernek nézik őt. Ne akarjak hát inkább
megsüvegelt, mint megvetett zsidó lenni? — Mi által
érhetem el? — Pénz által. — Izidor uram! Nekem
gyermekeim vannak, — azt akarjam-e, hogy halálom
után gyermekeim is megvetettek legyenek? hogy gyö-
törjék magukat, mint én gyötörtem magam? — Ne
kivánjam, hogy nekik jobb sorsuk legyen, mint nekem
volt? Hígyje el főtisztelendő! a pénz semmi! de a mit
vele elérni lehet, az minden. — Kegyelmes uram! Az
ember, ha keresztény is, mindig fölfelé tör. Kszik, s azt
akarja, hogy jobb dolga legyen e világon, a hol ugy
is elég gond, nyomoruság és szükség várakozik ránk.
— Ne vegye rosz néven, de magának is jobb lenne, ha
gazdag volna, ha gróf volna — és ha nem kellett
volna barátá lennie, mint a megboldogolt grófné halálos
ágyán rendelte.“

Éreztem, hogy elpirultam; ez egyszerű ember lel-
kembe pillantott; nem tudtam válaszolni szavára; —
másra fordítottam tehát a beszédet: „Izsák!“ mondám,
„mért nevezsz mindig kegyelmes urnak! ez a cím csak
a gróftól illeti; te tudod, hogy szegény fiu vagyok, kit
a gróf gyámoltott, s talán a legnagyobb nyomoruság-
tól mentett volt meg.“

„Főtisztelendő uram!“ folytató Izsák, „ha nem
ösmertem is szülőit, ha nem tudja is hol született, azért
még is előkelő ur fia lehet; látszik a magatartásából;
én hinni akarom, hogy ön gróf; láttam én az öreg
gróftól egyszer a kertben ott az iszonyu magas czed-
rusok alatt ült; még maga akkor alig volt hat eszten-
dős; csak nem rég jött a kastélyba; láttam ott, mint
simogatta az ön haját, és mint könyezett az öreg ur.
— Maga kis falóval játszott; nem törődött az öreg ur
könyeivel. Mért ne lehetne az öreg ur valamelyik sze-
rencsétlen rokonának a fia? mert lássa, a nagy urak
sem mindenkor szerencsések, még néha boldogtalanab-
bak, mint mi szegény emberek. Sokszor olvastam már
én könyvekben a nagy urak szerencsétlenségéről, a kis
emberek szerencsétlenségét nem szokták megírni.

(Folyt. köv.)

vagy a mienk, vagy a kecskemétié, de legyen bármelyik az alföld e három nagy városai közül, szívvel kívánjuk, hogy hazánk údvére sokáig éljen! *)
Horváth Imre.

S z i n h á z.

Barátom szerkesztő!

Szűk a pénz! kétségtelen bizonyítékát láthatod, ha színházunkba mégy. Roppant kevés ott a néző publikum. Nem így szokták a szentesiek; főleg mult években, ha bab levessel táplálták is őket, siettek ez egyetlen nyári mulató helyünkre; most, midőn izletes csemegékkel szolgálnak ügyes szakácsok, távol maradnak; pedig hát ez sem drágább, mint az előbbi évek kutyvasztéka volt. — Hanem hát szűk a pénz! — Hogy tehát azoknak is jusson belőle, nem a pénzből, hanem a színházi élményekből, kik áhítoznak utána, de nem részesülhetnek azokban; referálni fogok ezután lapodban a látottakról; — meglehet, szívesen veendik a jelen voltak is, mert szándékom, hogy egy-egy kedves emléket idézzek fel bennök.

Kezdjük el hát egy — mint a szerző állítja — a magyar népeletről merített színművel, „Pók és a szegedi menyecske.“ (Jun. 22-én.) Lukácsi írta, — hanem az, hogy tetszett — az színészeink érdeme volt. Mint minden Lukácsi-féle darab, ez is tele van rémséges jelenetekkel, gyilkolással, tüzvészszel, ájulással, szivrepedéssel, sőt — még a halottakból való feltámadással is, — de örök élete azért még sem lesz e darabnak. Ha Spanyolországban játszatta volna el, vagy Don Carlos táborában, úgy talán hinnék annak megtörténhetőségében. (Ez nem új, hanem rossz szó.) De hogy valaha magyar asszony keblében annyi gonoszság lakoznék, mint mennyit Lukácsi „Pókné“ asszonyba plantált, azt magyar ember létemre kereken tagadom.

Tehát ez a „Pókné“ (Sztupáné), a darabnak női intrikusa, elakarja szerezni Virág Lidi (Liptay Laura) szeretőjét Tiszaréti László ispánt (Balla) a maga leányának Ilonának (Csatárné). — Hanem az ispánnak nagyon megállapodott gusztusa van; de hogy hagyná el azt a dalos szája Laurát, akarom mondani Lidit, kit nem csak ő, hanem még az is, ki nézi, vagy a ki énekét hallgatja, megszeret és megtapsol. — De azért derék leány volt az a kis Ilon is, — kit már többször hallottunk énekelni, ő is csinosan dalol; ez este pedig oly szépen adta az érzelő szerelmeit, hogy bizony megsajnáljuk, mikor szívének meg kellett repednie.

Pókné asszony az egész darabon át ügyesen fonta hálóját Lidi és Laci körül, abból a darva fonálból, melyet Lukácsi adott kezébe; — nem volt szabad irtóznia az ártatlant méregkeverésről valódni, bujdosásból hazajött férjét meggyilkolni; stb. (hogy mit keres az a csavargó férj ebben a darabban, azt ugyan nem értem; hihetőleg azért léptette fel Lukácsi, hogy az irtózat nagyobb legyen); — bizony, hogy háló lett: ez Pókné (Satupáné) érdeme, ügyességéért meg is tapsolta, ki is hívta a közönség.

Azok szép jelenetek, midőn Pókné, Lidit Kis-Molnár Pál (Miké) uramhoz akarja kötni, rá is beszél, hogy gyűrűt vált azzal a törsgyökeres szegedi magyar gazdával, ki elbeszéli, a színpadon hány háza, mennyi gulyája, ménese, nyája van, s hogy ő virilista. A ménest, nyáját, gulyát nem láttuk ugyan, hanem hogy Miké virilista színészeink között, azt mint minden alkalommal, úgy ez este is bebizonyította.

Mikor már a Pókné háza leégett, fia benégett férjét meggyilkolta, leányának szíve megrepett, maga megőrült; Lidi és Laci kiabrándult; mikor már Kis-Molnár Pál uram esküvőre akarja kísérni menyasszonyát Lidit, akkor előjön, kit az egész darabon át nem láttunk, kiről azt beszéltek, hogy a Tiszába ugrott, előjön mondani Kis-Molnár Pál uramnak az ő halálából feltámadt felesége, és — oda van a legénysége. — Ez a kifejlés! Drasztikus, mint az egész színmű. Lidi Lacié lesz, a publikum, mint az egész színmű, hol sirt; nevet, és — vége van a tragikomédiának, melyből, ha majd színpadon megünnöztessz, Bucsánuszky épületet olvasmányt csinál a zsenge koruak számára, és Lukácsi hírének fentartására.

Ha az ember sült gombát evett, mely megfekszi a gyomrát, akkor jól esik reá egy ital tokaji bor. Az igazgató sietett Lukácsi tragédiája után másnap június 23-án Obernyik drámáját „Brankovics György“-öt adni. A mennyivel kevesebbet irt Obernyik Lukácsi-nál, annyival jobbat adott a színpadnak. — Fenséges jellemek, mély érzelmek, gyönyörű nyelv. — A néző közönség megilletődik, szíve nemesbül, s gyönyörrel emlékszik vissza napok múltán is e hatalmas színműre. — Színészeink elemükben voltak az előadás fényesen sikerült. De ez alkalommal miudnyájukat elhomályosította Tóth ur a címszerepben. A politikai tévedései folytán szerencsétlen fejedelmet, az önértetes uralkodót, a kesergő atyát, a bosszút szomjazó hőst remekül személyesíté; mi színházunkban nagy ritkaság, a meghatott közönség háromszor, egymásután hívta ki a művészt, hogy szünni nem akaró tapsaival s éljenezivel jutalmazza.

Szombaton június 26-án színpad kerül: „Egy szó a birodalmi tanácshoz. Bécsben — a polgári házasság érdekében irt színmű ez; ott meg nem engedték előadatasát, — Pesten — mondják — tetszésben részesült; — majd meglássuk. — Az, hogy a hatóság valamely darabot betilt, nem bizonyít a színmű jóságát; hanem vonzerőt kölcsönözhet annak; mert: „nitimur in vetitum“ áhítozzuk a tilost. Az embernek észébe jut a paradicsomi alma, melyből Adám és Éva talán nem is eszik, ha megtiltva nincs.

*) Ez egyszer barátom! már csak a mienk leend. Remélhetőleg nálunk kapja a legtöbb szavazatot. Szerk.

— Bár e tiltva volt gyümölcs tele házat szerezne egyszer a szinagagatónak; megérdemelné büzségé, és színészeink fáradozása. Vidor.

Helyi és vegyes hírek.

— A 48-as és függetlenségi párt ma délután fél négy órakor a 48-as kör helyiségében értekezletet tart, melyre a párthoz tartozó választó polgárokat tisztelettel meghívja az elnökség.

— „Jókai Mór“ itt léte alkalmával rendezett bankett ideje alatt, mint olvasóink tudják, egy lakos társunk (Hevesi Tóth József) háza meggyuladván, leégett. E szomorú esettől indítva, „Jókai“ ur gyűjtést rendezett, mely 90 forintot eredményezett. — A szabad evő párt mult vasárnap értekezletén a párttagok jelenlétében a tüzkárosult házbirtokosnak 80 frt. a ház lakójának (Szabó Lászlónak) pedig, kinek kézi szerszámai a palláson megégették, 10 frt. A segélyzeteket meghatottan áldást kívántak a gyűjtést rendező országos hírű férfira.

— A városi képviselő-testület kiegészítésére f. hó 14-én megtartott választások alkalmával következő urak választottak meg városi képviselőket: Az I. választókerületben rendes tagokul: Bányai József, Kiss Zsigmond, Fülöp Lajos, Balogh János, Szépe Sándor és Sonnenfeld Sámuel. Póttagokul: Konez György, Batik Sándor, Tanczos Sándor és Garay Imre. A II. v. kerületben r. tagok: Sarkady Nagy István (Mikeczvő), Fekete Ferencz, F. Nagy István, id. Posta János, K. Szabó István, ifj. Sárdi János. Póttagok: Lévai József, Halász András, Berkó János. A III. v. kerületben r. tagok: Német Sándor, Borbély Lajos, Inokai T. Sándor, Oláh Pap István, id. Nagy Ferencz, Vas András. Póttagok: Széll Sándor, Fazekas Sándor, Szántó Dániel. A IV. v. kerületben r. tagok: Doma Bálint, Vas András, Tóth Ferencz, Kuuus András, Csák József, Döme József, Póttagok: Nyiri István, Fazekas Sándor, Tóth Ferencz. Az V. v. kerületben r. tagok: Sz. Lakos Bálint, Holik Lajos, Antal János, Kr. Nagy Pál, aszt. Balogh Mihály, Hédi János. Póttagok: Belák János, Dömsödi Imre, Bajkai Imre. A VI. v. kerületben r. tagok: Bálint Istv. Székely Lajos, Purjesz Náthán, Marsovszki János, Pataki József, Nagy József és Szépe József. Póttagok: Fazekas János, Négyesi Péter és Molnár István. A VII. v. kerületben r. tagok: Szabó Ignác, Pásztor József, Pádár Antal, Kiss Mihály, Soós Ferencz, Béli István, Pataki István. Póttagok: Mezei Pál, Hajdu György, Mezei Ferencz. A VII. v. kerületben r. tagok: Jászai András, ifj. Török Sándor, Cs. Kovács József, Balog János, Tokai János, Baska István. Póttagok: Halász Imre, Borbély Antal és Kun István.

— A városi hatóság már építeti a méter-mértékek hitelesítésére szolgáló hivatalos helyiségeket. Ez új hivatalra — mint halljuk — eddiglen 4 pályázó jelentkezett, u. m.: Papp László ref. tanító, Babos Bálint volt törvényszéki tanácsos, Sulcz Lajos és Józsa János urak.

— A szegvár-mindszenti választó kerülethez tartozó függetlenség pártiaknak e héten vendégeik lesznek. Madarász József ur ugyan is jövő keddre, Péter és Pál ünnepére, hozzájuk igérkezett; meglehet azonban, hogy — a menyiben a tiszt. hazafi mult hetekben súlyos beteg volt — más által pótolhatja helyét.

— Mindszentről ép most vett levélben, arról értesítenek, hogy ugyanott a függetlenségi párt követjelöltjét éltető falragaszokat nem szakítják ugyan le a falakról, mert az erőszakos eltávolítást az illető törvény 104 §-a tiltja, hanem sárral mocskolják be, hogy olvashatlan legyen. — Hát mines ott rendre ügyelő hatóság?

— Csongrádon mult vasárnap tartotta meg Csatár Zsigmond a „függetlenségi párt“ képviselőjelöltje program-beszédét, az egybegyűltek nagy lelkesedése között; szemben vele a „szabad elvű párt“ Szarka Mihály kir. járásbíró szándékozik jelöltként fellépni; ez utóbbi ma vasárnap június 27-én az iskola-téren fogja elmondani párthívei előtt politikai nézetét.

— Kossuth Lajos nagy hazánkfia arról értesíti honfiat, hogy alig van nap, melyben egy vagy több pénzsegélyt kérő levelet ne kapna a hazából, s ha azokra nem felel, a panaszos sürgetés ritkán marad el. Ezen örökös zaklatás érzékenyen bántja nyugalmát, s keserű fájdalomt okoz szívének, midőn e levelekből látania kell azok nyomorát, kik jobb sorsot érdemelnének, s kiken ő nem segíthet. Felkéri tehát mindazokat, kiket illehet, hogy vegyék tudomásul, miszerint ő, ki gazdag ember soha sem volt, sem lenni nem iparkodott, s ki 26 év óta a hontalanság keserves kenyerét eszi, teljességgel nincs oly helyzetben, hogy pénzsegélyt osztogathasson. Továbbá kéri azokat, kik közbenjárását kívánják, hol a kormánytól, hol másoktól a hazában, vegyék tudomásul, hogy ő a kormányval semmi viszonyban nem áll, s 26 évi távolléte után oly összeköttetései sincsenek hazánkban, miszerint csak azt is tudhatná, hogy kihez lehetne a sikernek némi kilátásával, a folyamodók érdekében fordulnia. — Jobban tessék tehát az illetők, ha itthon a helyszínen néznek körül a pártfogás után.

— Rekkendő melegségű napjainkban nem ritkák a fergegek és égi-háborúk; e hét folyamában városunk felett is vonult el egy-egy villámoktól lövellő, de mégis jótékony esőt hullató felleg; hanem a mult vasárnap jun. 20-án nálunk is észlelt vihar több felé a hazában nagy pusztításokat vitt végbe; különösen Kasán, hol az őt régi székesegyházat, a középkori építést egyik gyöngyét, diasztiményeitől és egyéb kiálló műrészleteitől tetemes mértékben megfosztotta. Hat tornyocaka, számos kereszt rózsza, és a színezett cserepű födél nagyobb része esett áldozatul az orkánnak. A dom déli oldalán álló szt. Mihály kápolnájának legszébb szobrai megcsonkítva hevernek a templom kö-

ről. Ugyanott ledöntötte az orkán, a jezsuita templom egyik tornyát, lesodorta az apáca templom tornya gombját és keresztjét, valamint számtalan kőfaragványait; elvitte a múmalom fedelét s kidöntötte a sétatér néhány fáját gyökereitől. — Több ember élet is eshetett áldozatul, egy mulatságból ugyanakkor hazatérő egész társaság hollétéről legalább eddig még mit sem tudnak.

— Ugyan e vihar Debreczen táján is nagy pusztításokat vitt végbe, megrongálva a szőlőket, tövestől kitekervén, vagy derékba ketté törvén számtalan élőfát. — Vasuti balesetet is idézett elő, a Debreczenből Szoboszló felé indult személyvonat összeütközött két vagonnal, melyeket a vihar sebesen kergetett Szoboszló felől Debreczenbe vissza. A mozdony ez összeütközés folytán kisiklott, az utasoknak azonban bajuk nem lett.

— Ritka vendégek jelentek meg Gyóna környékén, egy idegenszerű madárfaj megszámlálhatlan serege. E madarak oly szelidek, hogy kézzel foghatók, szárnyuk fekete, hasuk piros, fejükön búb van; — rovarokkal élnek és ott létük óta ezrivel pusztították ki a rovarokat; — a miért a gazdák örömmel üdvözlik e hasznos vendégeket. E vándor madarak nevük „Merula rosea, vagy Pastor roseus“; hazájuk déli Azsia és déli Afrika különösen a legelők körül szeretnek tartózkodni, a marhák, juhok, sertések körül, s rájuk szálva róluk a rovarokat pusztítják; a réteken a szöcskéket, kabócokat s ezeknek lárváikat üldözik. Egyéb-iránt hazánkat már többször látogatták meg 1850-ben Buda környékén voltak láthatók, a midőn is jeles tudósunk Perényi, szorgalommal észlelte életmódjukat.

— Ellenkezőleg e hasznos vendégekkel kártékony jövevényeknek is vesszük hírét. Szerb Ittebe határát milliárdokra menő fiatal sáska árasztotta el; a megye napok óta irtatja, de kevés sikerrel; ha 8—10 nap alatt el nem pusztítatnak szárnyra kelnek és óriási károkat okozhatnak.

— Most az előfizetéseket ivadjában figyelmeztetjük különösen női olvasóinkat az „Új Idők“ című, ez év elején keletkezett s már is igen kedvelté vált új hetilapra, mely társadalmi és művészeti tanulmányokat, bölcselmi cikkeket, költeményeket, elbeszéléseket, élénk tárczacikkeket stb. hoz hetenkint; azonkívül havonkénti dívat tudósításokat, minden évnegyedben egy egy kiválóbb érdemű egyén arcképeit s életrajzát, olykor egy-egy művész becsü képet, borítékján pedig vidéki társaséleti tudósításokat, Hymen-hireket, sakk feladványokat, szö- és képtalányokat (a megfejtők számára kitűzött jutalommal) stb. — A lapot Benedek Aladár jó hírek örövendő ujjbkkori költőnk szerkeszti, s körülötte jeles írói tehetségek csoportosultak. Előfizetési díj: negyed évre 2 frt. 50 kr. fél évre 5 frt. A kiadó hivatal Budapest Kristóf-tér 2. sz. alatt van.

— Az „Apollo“ című zeneműfolyóirat IV-ik kötete legújabbban megjelent 6. számának tartalma: 1) Talány keringő, szerző N. N. 2) A király mondta, ábránd Deslibes Leo hason című operettje kedvelt dalaiból szerző kiskomlóai Hölz Lőrincz. 3) Borsdal, férfinégyes, szövege Losonczi Lászlótól, zenéje Bognár Ignácztól. 4) Záporeső csak egy szakad, dal, szövege Petőfi Sándortól, zenéje Mihalovich Odontól. A borítékon: A zene történelme Kapi Gyulától. Kritika szemle. Vegyes. Zeneműjegyzék. — Előfizetési ár egész évre (mintegy 100 válogatott zeneműre) 6 frt. fél évre 3 frt. A jelen szám 1 frtért külön is megszereshető. Az előfizetés vidéken legcélszerűbben postautalványozás útján eszközölhető. Budán az „Apollo“ kiadóhivatalában, iskolautca 681. szám alatt. Minden eddig megjelent szám és kötet folyton kapható.

A városi híresztelő könyvből, unius 27.

Nagy József a rom. cath. templom melletti házában egy külön alkalmas lakás van kiadó, melyet a bérlő azonnal át is vehet. Bővebb értesítést ad: Marschall Endre rom. cath. tanító, vagy e lapok kiadója.

Özv. Szakáll Jánosné alsóréti 4 részletföldje haszonbérbe kiadó.

Félegyházi Török János örökösöknek 30 hold veresegyházi és mucsibáti 5 hold földjük eladó — alkut lehet tenni III. tiz. 293. számú házában.

Pap Lajosnak alsó réti 7 részlet földje a rajta levő tanya épülettel eladó; alson 8. h. sz.

Irházi István II. t. 74. számú háza fele része eladó.

Somodi Mihály dónái I fertály tanyaföldje eladó II. t. 511. napló.

Csákó Sándor örökösök fertői járárdóságu földjük fele vetéssel együtt eladó, értekezhetni lehet a városi cseléd káplárnál.

A rom. kath. egyháznak bánomháti temetőben lévő here árpavetéssel együtt ma d. u. 4 órakor a helyszínen holdankint árverés útján el fog adatni.

Gebei István I. t. 450. sz. a. lakosnak nagynyomaí első oszt. földje eladó.

Öreg Aradi Istvánnak patéi szőlője kedvező feltételek mellett eladó.

Borbély Lajosnak II. tiz. 113. sz. a. lakosnak buzája van új buzáért kiadó.

Fazekas Lajos I. t. 120. sz. háza és pönküczháti 6 hold földje eladó.

Farkas Zsigmondné asszonynak Kugler-féle tanyáján Fábánban 26 vontató gyepp szénája van eladó; értekezhetni Beke Kálmán csendbiztosnál.

Pintér Istvánnak a város felső végén a honvéd-soron száraz malomhoz való eszközei egy pár kő, — kőpad kerék kerengők stb. mind szilárd fából és jó karban, kedvező feltétel mellett eladók.

Hirdetmény.

Az 1874. évi XXXIII. t. cz. 62. §-a értelmében, tekintettel a f. évi 25333. sz. a. kibocsátott, s a központi választmányhoz megküldött belügyministeri rendeletre, ezennel közhírré tétetik: hogy a szentesi követválasztó-kerületben, az országgyűlési képviselő megválasztására, határidőül — az említett t. cz. 57. §-ához képest — a folyó évi július hó 5-ik napja, Szentes város tanácsstermébe, tüzetett ki.

A hivatkozott törvény 58. §-ának szabványa értelmében, tudomására hozatik a választó polgároknak, hogy a szentesi követválasztó-kerületben választási elnökek — ki egyszersmind a szavazatszedő küldöttség elnöke is — *Kristó Nagy István* helyettes elnöknek *Sz. Nagy István*, jegyzőnek *Szakál Mihály*, helyettes jegyzőnek *Magyar József*; szavazatszedő küldöttségi tagoknak pedig: *Antal János, Pataki Imre, Tasnádi János és Borbély Lajos*, központi választmányi tagok választattak meg.

Ugyancsak az 1874. évi XXXIII. t. cz. 68. 69. és 70. §§-ai rendelkezéseihez képest, figyelmeztetnek a választó polgárokat, hogy a választásnál semminemű fegyverrel, vagy bottal megjelenni nem szabad; továbbá, hogy a választási eljárás a kitűzött napon és helyen, reggeli 8 órakor fog megnyitni; és hogy képviselőjelöltet bármelyik választó ajánlhat, úgy azonban, hogy az ajánlat egyidejűleg, a jelölt részére a szavazatszedő küldöttséghez egy, esetleg két bizalmi férfit kijelölni szabadságában állandó; — mely eképen szerkesztett ajánlat, a f. évi július hó 1-ső napjától 5-ik napjának délelőtti 8 $\frac{1}{2}$ óráig, *Kristó Nagy István* választási elnöknek, a polgármenteri hivatalban írásosan lesz benyújtható, s az ajánlatról, az illető kívánatára tértívény fog adni.

Kelt a szentesi követválasztó-kerület központi választmányának 1875. évi június hó 4-én tartott üléséből.

Szakál Mihály, központi v. jegyző. *Kristó Nagy István,* központi v. elnök.

Árverési hirdetmény.

Alulírott kiküldött bir. végrehajtó által ezenel közhírré tétetik, hogy a szentesi kir. járás-bíróság, mint telekkönyvi hatóságnak 1875. számú végzése folytán, minthogy *Piti Miklósné*, mint a *Piti Antal* tulajdonához tartozott ingatlanok legtöbbet ígérő megvevője, vételári tartozásait az 1875. sz. végzéssel megállapított árverési feltételek 8-ik pontja ellenére is mind ez ideig le nem fizette, a jelzálogos hitelezőknek az árverés újabb elrendelése iránti kérelmekre

Piti Miklósné. Tóth Francziska által megvevett 12042 a 2 a 1 b és 12042 a 2 b r. sz. ingatlanok nevezettek kárára és veszélyére újabb el fognak árvereztetni következő feltételek mellett:

1. kikiáltási ár az 1875. sz. végzésben kitett becsár,
2. venni szándékozók tartoznak a becsárnak 10%-toliát előlegesen a kiküldött végrehajtó kezéhez letenni,
3. tartozik vevő a vételár $\frac{1}{4}$ -ed részét a becsár 10%-toliájának, mint bánatpénznek leszámításával 30 nap alatt; másik $\frac{1}{4}$ -ét 6 hónap, harmadik $\frac{1}{4}$ -ét 9 hónap, negyedik és utolsó $\frac{1}{4}$ -ét egy év alatt, mindenkor az árveréstől számított 6% kamataival együtt lefizetni,
4. az árverésen vett birtok átíratására vonatkozó költséget és százalékot vevő viselendi,
5. a megnevezett fekvőségek vevőknek azonnal tetteles birtokukba bocsátatnak, azonban a telekkönyvi átíratás csak a vételár teljes lefizetésének igazolásával fog megengedtetni,
6. a fizetési határidők pontos meg nem tartása esetében vevő kárára új árverés fog kitűzetni,
7. az árverés határnapjául 1875. évi július 1-ső napjának d. e. 9 órája a szentesi kir. jbi-róság hivatalos helyiségében kitűzetik.

Kelt Szentesen 1875. máj. 26.
Onody Károly, bir. végrehajtó.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó közhírré teszi: hogy a szentesi t. kir. jbi-róság 1875. sz. végzése folytán, néhai *Füsti-Molnár Sándor* hagyatékához tartozó ingó és ingatlan javak el fognak árvereztetni, következő feltételek mellett:

1. Az ingóságok — melyekre kikiáltási ár a leltári becsár — azonnali készpénz-fizetés mellett, *Balog Antal*nak kisposta-utczában levő, az előtt *Rágyánszky-féle* háznál fognak elárvereztetni.
2. Az ingatlanokra, jelesen a szentesi 215. sz. tjkbe 8160, h. r. sz. a. bejegyzett s 300 fitra becsült 1 $\frac{960}{1600}$ hold sz.-lászói földre, úgy a még telekkönyvetlen s 6 fitra becsült tiszai ártérre nézve, kikiáltási ár a becsár.
3. Tartozik venni szándékozó a becsárnak 10%-toliát az árverés megkezdése előtt, a kiküldött bir. végrehajtó kezéhez lefizetni.
4. Tartozik vevő a vételár $\frac{1}{3}$ -ad részét a bánatpénz beszámításával azonnal, $\frac{1}{3}$ -ad részét 30 nap, $\frac{1}{3}$ -ad részét 3 hónap alatt, mindenkor az árveréstől számított 7% kamatjával, szinte a kiküldött végrehajtó kezéhez lefizetni.
5. A megvevett birtok, mely termés nélkül adatik el, vevőknek azonnal birtokába bocsátatik ugyan, de a telekkönyvi átíratás csak a vételár teljes lefizetésének igazolása után fog megengedtetni.
6. Az árverési, valamint az átíratási bélyeg, százalék és más költségeket vevő köteles viselni.
7. A fizetési határidők pontos meg nem tartása esetében — vevő kárára újabb árverés fog kitűzetni.
8. Árverési határidőül az ingóságokra 1875. június 28-ik, az ingatlanokra 1875. július 6-ik és szükség esetében 1875. július 29-ik napjának d. e. 9 órái tüzetnek ki.

Kelt Szentesen, 1875. jun. 5-én.
Onody Károly, bir. végrehajtó.

Hirdetés.

A „DUNA“ biztosító társaság alulírt ügynöksége bátorodik ezennel

j é g k á r o k

elleni biztosításra tisztelettel felhívni a közönséget. A díjtételek, a díjszabály szerint, a lehető legolcsóbbak, kiszolgáltatás gyors és pontos.

A „DUNA“ biztosító-társaság biztosít továbbá tűzkárokat ellen: lakházakat és gazdasági gépeket, gyárakat, butorokat, áruaktárakat, mezeti terményeket. s a t. — Az

ember éle tre

tökéket és évi járulékokat különféle módokat szerint. Teljes tisztelettel

P.-Józsa Károly, ügynök

A békény-mindszenti Tiszaszab. társulat folyó évi június hó 30-án d. e. 9 órakor Szentesen a Széchenyi ligetben levő polgári fiatanoda nagy termében **közgyűlést** fog tartani.

E közgyűlés tárgyai:

1. A választmány évi jelentése.
2. Az alapszabályok pótlása a belvizek szabályozása érdekében.
3. Számbíró-szék jelentése az 1874. évi számadásokról.
4. Elnök, alelnök és választmány megválasztása.
5. Számbíró-szék választása.

E közgyűlés határideje az alapszabályok 10. §-a értelmében azzal hozatik az érdekelt ártéri birtokosság tudomására, hogy a gyűlésen kellő szavazati jegyek Szentesen *Mikecz Ferencz* társulati pénztárnoknál, — *Csongrádon Bagi Gerő, Szegváron Szűcs János, Teésen Bánfi Ferencz* uraknál, az alapszabályok 13. §-a értelmében a közgyűlést megelőző három napok alatt fognak kiszolgáltatni.

Kelt Szentesen, 1875. június hó 18-án.
A z i g a z g a t ó s á g

Hirdetés.

A szelevényi határ mellett levő csigai járásban 31 hold réti kaszáló (egy tagban) ez évi termése kaszálásra kiadandó, értekezhetni *Kanyó János*nál, *Csepán*.

ad. XI. jkv. 1. szám. 1875.

Hirdetmény.

A szentesi követválasztó-kerület központi választmányának 1875. évi június hó 16-án tartott üléséből, — tekintettel a f. évi 28771. sz. a. kibocsátott s a központi választmányhoz megküldött magas belügyministeri leiratra, — értesítetik a választó közönség: hogy a kik az országgyűlési képviselőválasztók állandó névjegyzékébe befoglaltatnak, és így választói jogosultak, — a választás könnyebb lefolyása és ellenőrzése tekintetéből, nyomtatott jegyeket fognak kapni, mely jegyeket az egyes választók — Szentes város polgármesteri hivatalánál, a f. évi június 20-ától július 4-ik napjáig, mindenkor a hivatalos órákban — személyesen átvehetik.

A központi választmány.

Epen most jelent meg, magyar fordítása a hírneves igen tanulságos könyvek:

az önmegóvás,
tanácsadó minden korbelt férfiaknak, *Laurentiustól.* Borítékba lepecsételve.
Számítalanszor bebizonyult segély és orvoslása (26 éves tapasztalás folytán) a

gyöngeségi

Állapotoknak a finemző tagokban, ideges bajokban stb. mint a **rongáló önfertőzés és faji kicsapongások** következményének. — Minden könyvtárosnál, jelesen *Kökál Lajos*nál, *Károly* utczában. Ára 2 fr. 30 kr.

A t. közönség óvatlik bizonyos utánzásoktól és majmolásoktól e könyvre nézve, melyek a közönség elámitása tekintetéből még hirdetésem az ószerinti leírásáig is terjednek. Azért figyeljen mindenki arra, hogy könyvem eredeti 35-ik kiadását

Laurentiustól
kaphassa, mely egy 8-ad röt 208 lapos kötetet képez 60 bonczantali ábrával aczélba metszve és a szerző névbélyegével van pecsételve.
10-20. *Laurentius* tanár.

Szikvíz csak 6 kr. üvegenként!

Szikvíz

gyáram ismét megkezdette ez idényre működését és naponta friss tölteményt

csak 6 krért üvegenként!

szolgálók. — Ezen üdítő italt a fogyasztó közönségnek tisztelettel ajánlom,

Lázár Dávid,
I. t. Zöldfa-utca 279. sz.

10-25

Szikvíz csak 6 kr. üvegenként!

Deszkákat és épületfákat

az új fa megérkezével, mint minden évben, úgy ezen alkalommal is, mustráltunk ki. — Ezen **felette jutányos** árukat a szükségellő közönségnek midőn ajánljuk, egyszersmind felemlítjük: hogy üzletünk mindeunemű és jóminőségű árucikkei, u. m.: **deszka, épületfa, zsin-dely és lécz** stb. az idő viszonyokhoz mért **legjutányosabb áron** mindenkor kaphatók.

Lázár és Sonnenfeld,
gőzmalom- és fűrészgép tulajdonosok.